

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **Ing. D. Balogová – K., s miestom podnikania K.**, IČO: X., právne zastúpenej JUDr. A. L., advokátkou, P., proti žalovanej: **J. H., s miestom podnikania F.**, IČO: X., právne zastúpenej Mgr. S. I., N., **o zaplatenie 316,01 Eur (9 520,-- Sk) s príslušenstvom**, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. decembra 2012, č. k. 5Cob/53/2012-185, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 32,71 Eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Prešove rozsudkom zo dňa 06. 03. 2012, č. k. 19Cb/244/2008-141 žalobu zamietol a žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 66,38 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 279,34 Eur na účet právneho zástupcu žalovanej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobkyňa sa domáhala proti žalovanej zaplatenia sumy 9 520,– Sk (316,01 Eur) so zákonnými úrokmi z omeškania od 30. 08. 2007 do zaplatenia dôvodiac, že v tejto výške jej žalovaná nezaplatila cenu diela, fakturovanú faktúrou č. 07/072 zo dňa 15. 08. 2007, splatnou 29. 08. 2007. Vykonanie diela spočívalo v uverejnení inzercie pre žalovanú v časopise IMIDŽ č. VIII/2007, patriacom žalobkyňi. Vychádzajúc z § 536 a nasl. a § 269 Obchodného zákonníka, súd prvého stupňa uzavrel, že nárok žalobkyne nie je dôvodný. Po doplnení dokazovania zistil, že objednávka, ktorá bola vystavená svedkom V. B. ako sprostredkovateľom na základe písomne uzavretej zmluvy o sprostredkovaní inzercie, uzavretej so žalobkyňou, bola iba návrhom zmluvy, ktorý smeroval od žalovanej k neurčitému právnomu subjektu, keďže v samotnej objednávke nie je uvedené obchodné

meno žalobkyne, ale redakcia IMIDŽ, pričom p. B. a rovnako aj žalobkyňa tvrdili, že ich vzájomné práva a povinnosti boli ohraničené touto zmluvou. V zmysle tejto zmluvy mal svedok B. objednávku doručiť do redakcie časopisu IMIDŽ, teda právnomu subjektu, ktorý bol spôsobilý uzavrieť so žalovanou zmluvu o inzercii a následne malo dôjsť k uzavretiu riadnej zmluvy o inzercii. V danom prípade teda v návrhu na uzavretie zmluvy v objednávke, ktorú vystavila žalovaná žalobkyňi, resp. redakcii IMIDŽ, chýbal predmet diela určite, zrozumiteľne a jednoznačne špecifikovaný, preto tento prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy bol iba výzvou k podaniu návrhu na uzavretie zmluvy. Súd prvého stupňa zdôraznil, že vystavením objednávky žalovaná adresovala návrh na uzavretie zmluvy takému subjektu, ktorý nebol spôsobilý s ňou uzavrieť riadnu zmluvu o dielo, pričom nebolo zistené, že žalobkyňa na túto objednávku reagovala uzavretím zmluvy o dielo so žalovanou. Podľa súdu prvého stupňa nebola predovšetkým dohoda o celom obsahu zmluvy, pretože na konkludentné uzavretie zmluvy by museli jej účastníci – žalobkyňa a žalovaná, dohodnúť vykonanie určitého diela. Súd prvého stupňa poukázal aj na svoje skoršie právne zdôvodnenie zamietnutia žaloby, ktoré v kontexte dodatočne vykonaného dokazovania neprinieslo iný právny pohľad na to, či bolo odsúhlasenie grafickej predlohy vykonané, ak áno, akým spôsobom. Súd prvého stupňa dodal, že v danom prípade dôkazné bremeno aj ohľadom tejto skutočnosti zaťažuje žalobkyňu a toto ani po konfrontácii svedkov, nebolo zo strany žalobkyne unesené. Preto žalovanej vo vzťahu k žalobkyňi nevznikli žiadne práva a povinnosti z tohto vzťahu, teda ani právo zaplatiť za inzerciu zverejnenú v časopise žalobkyne. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 20. 12. 2012, č. k. 5Cob/53/2012-185 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 316,01 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14% ročne od 30. 08. 2007 do 31. 12. 2008, vo výške 12,5% od 01. 01. 2009 do 30. 06. 2009, vo výške 11% ročne od 01. 07. 2009 do 30. 06. 2011, vo výške 11,25% od 01. 07. 2011 do 31. 12. 2011, vo výške 11% od 01. 01. 2012 do 20. 12. 2012 a počínajúc dňom nasledujúcim po vyhlásení rozsudku až do zaplataenia vo výške, ktorá zodpovedá v každom jednotlivom polroku trvania omeškania v percentách súčtu čísla 10 a základnej úrokovej sadzby ECB vo výške platnej vždy k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, maximálne 14,25%, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd ďalej napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania

tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy celého konania, a to na súdnom poplatku vo výške 84,89 Eur, na trovách prvostupňového konania 745,14 Eur, na trovách odvolacieho konania 108,13 Eur, všetko na účet právnej zástupkyne žalobkyne, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd s poukazom na § 536 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka uviedol, že podstatnou časťou zmluvy o dielo je určenie zmluvných strán (objednávateľ a zhotoviteľ), určenie diela a záväzok objednávateľa zaplatiť cenu. Výška ceny podstatnou nie je, lebo zmluva môže vzniknúť aj vtedy, pokiaľ strany prejavia vôľu ju uzavrieť aj bez určenia tejto ceny. Odvolací súd zdôraznil, že v konkrétnom prípade žalovaná ako objednávateľ v objednávke zo dňa 16. 07. 2007 (č. 1. 5) žiadala dielo vyhotoviť v cene 8 000 Sk (265,55 Eur) + DPH. Dôkazom toho, že táto cena bola zo strany žalobkyne ako zhotoviteľa akceptovaná, je podľa odvolacieho súdu faktúra zo dňa 15. 08. 2007 (č. 1. 6) na sumu 9 520,-- Sk (316,01 Eur). V súvislosti so vznikom záväzkového vzťahu medzi účastníkmi zo zmluvy o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, odvolací súd uviedol, že objednávkou zo dňa 16. 07. 2007, žalovaná ako objednávateľ, zadala návrh žalobkyni na uzavretie zmluvy o dielo (uverejnenie plošnej inzercie). Tým, že žalobkyňa ako zhotoviteľ inzerciu uverejnila v čísle VIII/2007 mesačníka IMIDŽ, týmto spôsobom zo strany zhotoviteľa došlo k uzavretiu a naplneniu zmluvy o dielo tak, ako to predpokladá § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka. Odvolací súd zdôraznil, že medzi účastníkmi bolo sporné, či žalobkyňa ako zhotoviteľ, mala inzerciu zverejniť podľa dodanej predlohy vopred schválenej žalovanou ako objednávateľom, t. j. v závislosti od jej predchádzajúceho schválenia žalovanou, alebo po tom, ako žalobkyňa ako zhotoviteľ obdržala určitú predlohu nezávisle od toho, čo dodanej predlohe predchádzalo a v zmysle nej inzerciu uverejnila. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že mal na základe doplneného dokazovania preukázané, že žalobkyňa ako zhotoviteľ postupovala v zmysle obsahu objednávky, keď inzerciu zverejnila podľa dodanej predlohy, ktorá jej došla napálená na CD. Podľa odvolacieho súdu na strane žalobkyne nebol žiaden dôvod, aby skúmala, čo dodanej predlohe na inzerciu predchádzalo, teda bez závislosti na tom, akým spôsobom žalovaná ako objednávateľ predlohu schválila, resp. neschválila v súčinnosti so svedkami – fotografkou M. a p. B. ako sprostredkovateľom vo vzťahu k žalobkyni ako vydavateľovi na základe Zmluvy o sprostredkovaní inzercie zo dňa 01. 03. 2003. Odvolací súd dodal, že ani z obsahu objednávky nevyplýva povinnosť žalobkyne inzerciu zverejniť až po predchádzajúcom odsúhlasení dodanej predlohy. Preto odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa striktne postupovala v zmysle obsahu objednávky, objednávku splnila zverejnením inzercie, čím jej vzniklo právo na zaplatenie dohodnutej ceny diela. Z uvedených dôvodov odvolací

súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 06. 03. 2012 tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni istinu z titulu zaplatenia ceny diela vo výške 316,01 Eur, pričom odvolací súd priznal žalobkyni aj uplatnený zákonný úrok z omeškania od splatnosti faktúry zo dňa 15. 08. 2007 (splatnej 29. 08. 2007) až do zaplatenia, a to podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v nadväznosti na jeho časovú účinnosť od 30. 08. 2007. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 224 ods. 2 v nadväznosti na § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnila tým, že odvolacie konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), pričom rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Dovolateľka má za to, že odvolací súd vec posúdil maximálne zjednodušene a nezaoberal sa ani skutočnosťami, ktoré namietala žalovaná vo všetkých podaniach. Nejasnosti odvolací súd pripočítal nesprávne na ťarchu žalovanej, čo však v skutočnosti malo byť vyhodnotené správne tak, že žalobkyňa ako osoba, na ktorej leží dôkazné bremeno, toto neuniesla. Žalovaná poukázala na to, že nedisponovala rovnopisom objednávky vystavenej dňa 16. 07. 2007, ktorú osobne vlastnou rukou napísal sprostredkovateľ B.. Objednávku žalovaná vnímala ako prvý, predbežný kontakt, nezáväzný a chcela sa ďalej stretnúť a o tejto reklame rozprávať. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na text zmluvy o sprostredkovaní, podľa ktorého textu sprostredkovateľ nie je oprávnený v mene vydavateľa uzavierať obchody, čokoľvek pre neho prijímať alebo robiť iné právne úkony. Žalovaná zdôraznila, že objednávku v dobrej viere, ale aj v omyle podpísala ako prvý kontakt, čím podľa jej názoru nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o inzercii medzi žalobkyňou a žalovanou, ako to predpokladá zmluva o sprostredkovaní zo dňa 01. 03. 2003 bod. I. Navyiac, v objednávke ako v návrhu zmluvy o dielo, podľa žalovanej absentuje identifikácia jednej zmluvnej strany - žalobkyne (jej IČO), ako aj absentuje doba na plnenie. Z uvedeného podľa žalovanej vyplýva, že chýbajú minimálne dve podstatné náležitosti objednávky, resp. aj prípadnej budúcej zmluvy o dielo. S poukazom na § 550 a § 420 ods. 3 Obchodného zákonníka žalovaná uviedla, že bez ohľadu na to, či je alebo nie je v objednávke uvedené odsúhlasenie, sprostredkovateľ (prípadne žalobkyňa či fotografka) mal povinnosť predložiť predlohu objednávateľovi. Keďže majú zákonné ustanovenia prednosť pred zmluvnými ustanoveniami, žalovaná má za to, že

v danej objednávke došlo k porušeniu zákona a tieto sú zo zákona neplatné pre rozpor so zákonom alebo jeho obídienie podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaná je toho názoru, že došlo k porušeniu objednávky (ak by bola považovaná za platnú) podstatným spôsobom (§ 345 ods. 2/ Obchodného zákonníka) žalobkyňou a spol., preto v súlade s § 436 ods. 1 písm. c/ Obchodného zákonníka, žalovaná uplatnila svoje právo pri vadnom plnení tým spôsobom, že nezaplatila za dielo (e-mailom vytkla žalobkyni dôvod, najmä čas zverejnenia), ktoré neodsúhlasila a ktoré nezodpovedalo jej požiadavke na rozmiestnenie predmetov, farebné prevedenie, farebnosť a výraznosť písma, veľkosť a najmä počet fotených objektov. Žalovaná zdôraznila, že bolo nafotených podstatne viac zmenšených objektov, aj tých istých, čo celkovo vyvolalo dojem neesteticky zhluknutých figúr s následkom celkového zlého dojmu stránky. Týmto podľa žalovanej nastala absurdná situácia, že autorka sviečok a iných predmetov nemohla vysloviť názor na prezentovanú stránku.

Žalovaná je presvedčená, že odvolací súd vytvoril napadnutým nezákonným a povrchným rozhodnutím nebezpečný precedens, keď odobril správanie špekulatívne, účelové a nečestné, predchádzajúce fakturácii, iba s odôvodnením, že žalobkyňa striktnie postupovala v zmysle obsahu objednávky, objednávku zverejnila, čím jej vzniklo právo na zaplatenie dohodnutej ceny diela. Odvolací súd podľa žalovanej zároveň porušil § 2 O. s. p. v tom, že nechránil práva a právom chránené záujmy žalovanej a nezabránil, aby sa práva nezneužívali na jej úkor. Súčasne došlo podľa žalovanej k porušeniu § 3 O. s. p., pretože výkon práv a povinnosti z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalovanej zároveň odvolací súd nevyhodnotil riadne a správne všetky dôkazy a prednesy, jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, preto podľa názoru žalovanej napadnuté rozhodnutie nesie znaky nespravodlivého súdneho konania definované v Medzinárodnom dohovore, ktorým je Slovenská republika viazaná, pričom sú vykázané aj znaky protiústavnosti napadnutého rozhodnutia.

Dovolateľka preto navrhuje, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej náhradu trov konania. Žalovaná podaným dovolaním požiadala aj o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že podľa § 238 ods. 2 O. s. p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Minimálna mzda v roku 2009 bola vo výške 295,5 Eur (8 902,-- Sk) stanovená Nariadením vlády SR č. 422/2008 Z. z. S poukazom na uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, ktoré vylučuje prípustnosť dovolania proti rozsudkom odvolacieho súdu, aj keby predpoklady prípustnosti uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. boli splnené, žalobkyňa navrhuje podané dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaná je podnikateľkou, pravdepodobne bežne uzatvára obchodné zmluvy a musí si byť aj vedomá toho, že tieto sa majú plniť. Žalobkyňa zastáva názor, že výklad právneho úkonu je nutné posudzovať podľa zásad autonómie vôle, teda možnosti každej osoby vlastnou vôľou ovplyvňovať a určovať svoje postavenie v právnych vzťahoch - kde je obsiahnutá aj zásada zmluvnej voľnosti. Obmedzenie autonómie vôle v právnom poriadku demokratického a právneho štátu, kde sloboda jedinca je štátom garantovaná, nie poskytovaná (viď. Listina základných práv a slobôd), prichádza do úvahy len vtedy, ak by jej dôsledné uplatňovanie viedlo k ohrozeniu právom uznaného verejného záujmu - teda okrem iného vtedy, ak by ich aplikácia mohla smerovať k založeniu, či prehĺbeniu prirodzenej nerovnosti medzi subjektmi právnych vzťahov - napr. pri spotrebiteľských zmluvách, kde na jednej strane vystupuje spotrebiteľ (slabšia strana) a na druhej strane dodávateľ (profesionál). Preto má žalobkyňa za to, že súdu neprislúcha chrániť žalovanú pred jej vlastnou zmluvou, v ktorej nepoverila žalobkyňu zhotovením žiadnej inzertnej predlohy, nepoverila žalobkyňu žiadnou kontrolou vyhotovenej predlohy, ani inými povinnosťami, ktorých sa v konaní po udelení plnomocenstva právnomu zástupcovi začala dovolávať. V ďalšom sa tak isto žalobkyňa nestotožňuje s názormi žalovanej, že konanie nesie znaky nespravodlivého súdneho konania definované v Medzinárodnom dohovore, ktorým je Slovenská republika viazaná a sú vykázané aj znaky protiústavnosti rozhodnutia. Podľa žalobkyne toto svoje tvrdenie žalovaná nijako nekonkretizovala, ani nezdôvodnila. Žalobkyňa poukázala na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý judikoval, že „do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením

dôkazov (IV. ÚS 252/04), či aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol a priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 10a ods. 1 O. s. p. prejednal dovolanie žalovanej podľa § 242 ods. 1 a § 243a ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu zákon vymedzuje v ustanovení § 238 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 O. s. p. Naopak dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné z dôvodov uvedených v ods. 4 a ods. 5 tohto ustanovenia.

Podľa § 238 ods. 5 O. s. p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa

neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Konanie v obchodnej veci o peňažné plnenie v sume 9 520,-- Sk (316,01 Eur) začalo na súde prvého stupňa 05. 03. 2008. Zákonom č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde, bola s účinnosťou od 01. 02. 2008 stanovená minimálna mzda vo výške 8 100,-- Sk (268,87 Eur). Desaťnásobok tejto mzdy predstavuje 81 000,-- Sk (2 688,71 Eur).

Keďže predmet dovolacieho konania neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 238 O. s. p. nie je procesne prípustné.

Žalovaná podala dovolanie z dôvodu, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dôvody uvádzané žalovanou v dovolaní, sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), avšak iba v prípade, keď dovolanie je procesne prípustné.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, bez ďalšieho však prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa by boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Žalovaná namietala aj protiústavnosť napadnutého rozhodnutia a porušenie práva na spravodlivý proces, keď odvolací súd nevyhodnotil riadne a správne všetky dôkazy a prednesy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach.

Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (viď II. ÚS 251/03).

Dovolací súd poukazuje na ust. § 132 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania, ktorá by zakladala procesnú prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne,

no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p.

Pretože dovolanie žalovanej v zmysle § 238 O. s. p. nie je procesne prípustné a dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov nezistil, že by postupom súdu bolo dovolateľke upreté právo na spravodlivý proces, ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. odmietol. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie) po 24,90 Eur a 1x paušálnu náhradu po 7,81 Eur podľa ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. trovy dovolacieho konania celkom vo výške 32,71 Eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júna 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová